

září 2009

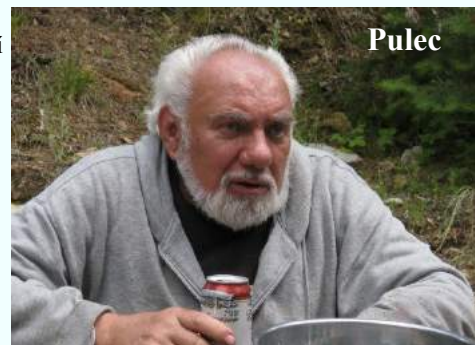
Trampský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Email: stopa@shaw.ca

Cesta na trampskou svatbu

V polovině června jsem musela k doktorovi do Vancouveru a když už jsme na pevnině, tak toho využíváme a rozjždíme se na krátkou dovolenou po B.C. Do Coalmoutu je to jen pár hodin jízdy. Nikam nespěcháme, máme před sebou tři týdny. Jedeme na naše staré dobré místo, je sice na Říšově pozemku, ale dost daleko od jeho usedlosti. Voda v řece se prudce valí, nebude to tentokrát na koupání, ale není zatím žádné horko, tak to nevádí. Večer bylo kolem našeho ohýnku veselo. Přišel Říša s Meruňkou, Pytel s Janou a Olaf. Letos se musí udělat Říšovi nová střecha na baráku, tak přijeli pomocníci. Po týdnu se loučíme. Na další cestu s námi vyrazila hrstka černých žravých mušek, poschovávaných v kempru. V Keremeos stavíme a nakupujeme třešně, rajčátka a jahody. Mušky nás ochotně opouští, budou se tu mít daleko lépe.

Další zastávku máme u Pulce a Věrky. Mají překrásný srub v divočině, daleko od města. Stáří se na nás všech podepisuje a zdraví

Pulec

nám nepřibývá. Tady kolem srubu je práce pro několik mladých Puleců. Pro sedmdesátníka, se kterým jsme u stolu při lahvičce ve vzpomínkách prožili dva dny a večery, je té práce moc. Věrka nás doprovodila zpět do Grand Forks, Aleš jí ještě v knihovně poradil pár věcí s počítačem a pokračujeme dále v cestě do Crestonu.

Před Salmem se rozhodujeme najít kempování. Ujeli jsme jen 10 km po dřevařské cestě a našli nádherné místo. Vítal nás tam na pasece se pasoucí los, chodil sem k napajedlu každý večer. Někdo před námi si tu vybudoval krásný kemp. Ohniště na břehu divoké řeky,

Erie Creek kemp

kousek dál přístřešek který sloužil jako sprcha, teď jsme z něj vytáhli schovaný stůl. A nakonec jsme v lese objevili klenot všech klenotů, záchod s vyhlídkou. Zvědavé srnčí oči pozorovaly se zájmem naši činnost. Nevadili jsme jim, jako bychom tam patřili. Jedno dopoledne se na břehu objevila malá opeřená kulička, zajímá mě co to asi je.. Najednou se z ní vytáhl krček s hlavičkou a zobáčkem, zatřepotalo to křídly a maličkým nožkám se podařilo vyhopkat dva schůdky od řeky až ke mně. Vypadalo to na kachničku a nebála se. Chtěla jsem ji vzít Tonymu do Crestonu, ale Aleš rozhodl, že když máme sebou naši těhotnou fenku Gypsy, žádnou kačku nepovezem. Ta maličká se zatím pustila proti proudu řeky a docela jí to šlo, ani peřejí se nezalekla. Snad někde

našla mamku a zbytek hejna. V řece se koupat nedalo, byla moc divoká, ale voda na sprchu se hrála na ohni, který hořel celé dny. Aleš pokácel pár soušek a ještě hromada nařezaného dřeva tam po nás zůstala pro šťastlivce, co toto místo najdou. Slunce pražilo a nám se opravdu nechtělo tu krásu opustit.

Creston byl dalším cílem naší cesty. A bylo tam dobře. Ochutnali jsme vína od všech kamarádů. K Tonymu na slezINU přijeli i Borek s Mirkou z Yahku. U Jirky byl moc hezký večer na jeho kempu. Oheň jsme hlídali všichni, aby nepřeskočil do suchého lesa. Poseděli jsme u pohostinné Jiřinky a Leslyho. A to nejkrásnější nakonec: Jirka pro nás měl překvapení. Kolem čtvrté hodiny odpoledne nastartoval

auto a vezl nás nad Creston na západ slunce. Ve svém autě má dvě sedačky, jednu pro řidiče, na druhou si sedl Aleš, za třetí posloužila kuchyňská židle, tu obsadila Eva, myslím že Jirka židli přivázal. Já jsem si sedla dozadu na něco co vypadalo jako police a mohlo to sloužit za postel. Gypsy si důvěřivě lehla vedle mne a vyrazili jsme. Jelo se dobře, ale jen do té doby než jsme opustili asfaltku. Do výše asi 3000 metrů jsme se šplhali po příšerné dřevařské cestě. Připadala jsem si jak ve mlýnku, auto supělo a skákalo do všech stran, to už jsem ležela vedle Gypsy, držela ji a slibovala jí, že na tak špatnou cestu už ji nevezmu, ať štěňátka ještě nevyklopí. Dojeli jsme až na sníh, venku silně foukalo, ale výhled za milion. A západ slunce, na který jsme si počkali, popsat nedokážu. Dolů jsme jeli za tmy, auto vydrželo a my také. Děkujeme Jirko. Dny uběhly rychle a je čas na loučení. Musíme dorazit včas na trampskou svatbu Bobina a Dáši. K našim svatebním kostýmům jsem přibalila láhev dobrého vína od Tonyho. Vypijem ho s Lídou na jeho zdraví.

Pod kopcem na cestě k Bobinovi mají chatu Vašek a Míla. Jeho narozeniny se tu slaví každý rok 4. července. Letos ten termín koliduje se svatbou, tak jsou oslavy o den dříve. Všichni se radují. Dvě oslavy jsou lepší než jen jedna. Na roštu je prasátko, a Míla s dcerou Zuzankou nestačí nosit na stoly všelijaké dobroty. Je horký den, a žízeň kamarádů je veliká a nekonečná. Kolik lahví a piva se vypilo nevím, ale písničkový den se natáhl až do ranních hodin nového dne. Po prasátku zbyly asi jen uhlíky nad kterými se otáčelo. Díky Vašku a Mílo, jste zlatí. A to už se dostáváme ke svatbě.

Tramprská svatba na Veruldě.

Ranč se nachází v horách s výhledem do údolí v nadmořské výšce asi 1300 metrů. Ráj na zemi, jak říká Bobin. Je pozváno asi 90 lidí. Ranč je obrovský a navíc sousedí s lesem, všude je dostatek místa. Od naší poslední návštěvy tu Bobin udělal spoustu práce a dokonce

před svatbou postavil nový záchod, jen pro ladies, vonící dřevem a čistotou. Také Kantina u Bobina a u ní ohniště s posezením jsou nové, je vidět, že tady nezháhlí. Zrovna organizuje poslední přípravy ke svatebnímu veselí. Nevěsta má k ruce dvě pomocnice z Česka, sestru Olgu a kamarádku Hanku, ty se točí v kuchyni. Také Petra a Robin, Bobinovi děti nezahálí. Ve dvou soudcích se vaří guláš, ke kterému budou i knedlíky. Každý obdivuje rošt na kterém se bude péct prasátko, které je už naložené pár dní v láku.

Svatba má být v pravé poledne a slunce nemilosrdně pálí. Kolem domku se začínají shromažďovat svatebčané. Jako mávnutím proutkem se ranč mění, vrátil se do roku 1890, objevují se dámy a pánové z vyšší společnosti, lehké ženy, bankéři a podvodní hráči, staré panny, lovci z doby kamenné, zlatokopové, kovbojové s manželkami a indiáni

z různých kmenů. Těch je hodně. Dokonce cestou sem, přepadli nevinou pannu a nebyť jejího galantního zachránce Jima, nedošla by. Šíp se jí neodvážil nikdo vytáhnout, aby nevykrvácela. Z očí jí šla hrůza. Při pohledu na hrozného indiána Lacíčka, se skoro skácela. Naháněl všem hrůzu svojí sekerou, se kterou chtěl nasbírat co nejvíce skalpů. Však ani jedna svobodná panna se proti němu nepostavila, když svojí dlouhou a hrabivou rukou jim nad hlavou ukradl kytici, hozenou nevěstou. To jsem trochu předběhla. Nevěsta si musela nalít pár sklenek na posilněnou, aby měla odvahu vykročit z domu. Vedl ji ještě v té chvíli střízlivý Jim a slušelo jí to. I ženich byl pěkný a k nevěstě galantní, svoji vestu položil do prachu než poklekla, aby ušetřil její krásné šaty, sám si pak na ně klekl, asi aby uchránil své tmavé kalhoty. Obřad prováděl nestydatý pan páter s pomocníkem. Nestydatý proto, že nám ukázal co nosí pod kutnou, tedy co nenosí. Nejvíce se z obřadu zaradoval pes, nevím zda to byla Roxy nebo Muki, podařilo se mu sežrat tu strašnou věc, kterou chtěl páter nakrmit ženicha a nevěstu. I tak ti chudáci měli co dělat, aby si navzájem olízali obličej dočista. Pomocník nešetřil vodou, se kterou jim žehnal, ještě že bylo děsné vedro a rychle se vypařila. Konečně jim bylo nalito šampaňské a z kuchyně se začaly valit koláče, chlebičky, sekaná, knedlíky, na které se naléval guláš. Každý jásal a hledal alespoň kousek stínu, případně něco studeného k pití. O muziku se dělili všichni, ať to byl zlatokop, bankéř, lehká děvka nebo falešný hráč. Kolem vyhaslého ohniště zatancoval již tradičně Jim svůj striptýz s nešťastně postřelenou dívkou Veverkou. Za barem se vystřídal páter Bob s Tonym a Hankou a dalšími co uměli točit pivo a dokázali nalévat bez rozliti. Veselice se táhla až do druhého dne, a když šťastný manžel vytáhl na stožár prostěradlo ze svatební noci, nebraly gratulace konce.

Přejeme Vám mnoho štěstí, zdraví a dlouhá léta, stejně jako v písničce kterou jsme pro Vás k Vašemu velikému dni s Alešem složili. Maruška

P.S. Naše Gypsy, na kterou jste byli všichni moc hodní, porodila 12. července pět krásných štěňátek.

Název dnešního článku jsem si vypůjčil od Karla Ch. O svolení jsem ho už požádat nemohl, ale vím, že by proti tomu (zpívá s kytarou již pěkných pár let u věčného potlacháče svou oblíbenou „Jenovéfu“ a jistě i tam odezírá akordy od mé + Marcely) neměl námitek.

Karel byl tím - nikoliv zrovna dominantním typem trampa ve stylu „jedete někam, já bych jel s váma“. Jízdenkami na vlak se nezdržoval, neb dělal na vršovickém seřad'ováku kolořuka a měl svezení jako naturálii. Jeho profesí bylo obcházení vlaku s takovým kladivem na dlouhé násadě, opatřené několika náramky (podezírám ho, že ani sám nevěděl, proč tam jsou), kterým musí majznout do každého kola, jestli je celé.

Kam jedete v sobotu, magoři, optal se jako obvykle Karel před jedním z víkendů, mnoho let tomu nazad. Do Prčic, vole, dostal odpověď. „Děte do pr....., já se ptám vážně, vy blbci!“ „Vážně do Prčic, ty vole“, zněla opět odpověď. „A co tam?“ kroutil Karel nechápavě hlavou. „Na Zvěřinec“ odvětil Petr. To už si ale Karel ťukal významě na čelo a prohlásil, že na zoologickou může jít do Tróje a opět brblal něco o místech, začínajících tam, kde vzadu končí kšandy.

Nakonec ale přece jen v zastávce Pyšely (tam bydlel) nastoupil do avizovaného vlaku a za chvíli skutečně vystupoval v Prčicích (nebo v Prčici?). Byli jsme totiž tehdy pozváni jakousi osadou (nevzpomínám na jméno) z Benešovska na jakýsi písničkový minipotlach u zřícenin jakéhosi hradu jménem Zvěřinec. Dnes bych tam samozřejmě netrefil, ale pamatuju, že tam byla okolo docela fajn příroda a místo konání nebylo nijak „mastné“ (až o mnoho let později napadlo místní mocné, že by tam mohli pořádat „kulturní akce“, ale to už jsme tam zase nepáchli my). Jindy ne moc aktivní Karel měl tehdy jedinou starost – aby se pokud možno zpívalo ještě za světla, to jsme věděli jen my s Petrem – hráli bychom bez echa. Tím echem, neboli zpožděnou ozvěnou kytar byl právě Karel. Nebyl totiž žádným tahounem muziky, spíš naopak, převážně se „vezl“. Aby stihl ty správné akordy, naučil se velice rychle odezírat z prstů protisedícího kytaristy či kytaristky, ale to malé zpoždění tam bylo přece jen znát, čímž vznikala ta zmíněná ozvěna. Upřímně řečeno, trochu tím náš rytmus rozhazoval, ale nezdálo se nám moc kamarádké, ho kvůli tomu odříznout (i tady platila má „kacířská“ ale tisíckrát potvrzená teorie, že dobré kamarádství se s dobrou muzikou převážně moc nerýmuje). Závislost Karla na odkuku akordů na denním světle tedy jasně zdůvodňovala jeho starost, abychom nehráli až za tmy. To se mu splnilo, ale stejně na tu tmou doplatil.

Zatímco my ostatní jsme při společném preludování po setmění u ohně měli kolem sebe nějaký ten lahváč, Karel se honosil svým vždy přítomným púllitrem, do kterého si pivo z lahve přelával. Po některé z nekonečných písni sáhl

vyprahlý za sebe a s hláškou, že to jen zasyčí, zalemтал z korbílku. Zasyčení se skutečně ozvalo, ovšem úplně jiné, než to avizované. Nebyl sám, kdo měl žízeň a mezi tím se v jeho púllitru přizivil ten správně vypasovaný slimák, kteréhož Karel, nedočkavý žízni, samozřejmě doplavil až do svých útroh. Není v mých silách vylíčit jeho reakci, ale na Zvěřinec ještě několik let vzpomínal a potmě už pak radši vždy nasával rovnou z lahváče. Tam právě pronesl tu svou proslavenou hlášku „eště, že sme každej jinej, jinej na mým místě by se poblil“.

S tou první částí jeho výroku samozřejmě hluboce souhlasím, byla by to hrozná otrava – nebýt „každej jinej“ a myslet, resp. jednat všichni stejně.

A představa, že by se nám všem líbila stejná ženská?

Nebo že bychom vypadali všichni stejně? Jak bychom pak my, krasavci vynikli?

A kdybychom měli všichni stejné IQ, bylo by vůbec možné o někom říkat, že je blb?

Anebo kdybychom měli všichni stejné..... to je ale kravina.....

Tyhle myšlenky ale na druhé straně provokují k úvahám poněkud opačného rázu. Docela bych uvítal (a jistě nejen já), kdybychom naopak všichni měli stejné některé zásady, které byly většinou našich předků vlastní, leč se nějak s postupem času z mnohých z nás vytrácejí.

Mám dojem, jakoby dnes byly k mání spíše ve filmech pro pamětníky. Jaké mám na mysli?

Pro někoho jsou (zaplať Bůh) samozřejmostí, jinému tyto pojmy možná nic neříkají.

Jsou to zejména: čest a pravdomluvnost, skromnost, soudnost, pokora, ohleduplnost, úcta....

Ale to už zase vypadá, jako mentorování starého dědka, takže radši THE END.

P.S. – Vzpomněl jsem si ještě na jednu Karlovu nesmrtelnou hlášku, omlouvám se za její plné znění v tak solidním mediu, jakým je beze sporu STOPA, ale musím ji interpretovat doslovně. Jednou byl Karel obrovsky rozezlen na své dcery, které mu pustily na ulici jeho milovaného pašíka, kterého poctivě vykrmoval. Když pak (za přispění poloviny vesnice) měl zase tu svou svini pod petlicí, povídá mi jen tak mimochodem: „Ty vole, víš jak poznáš, že seš starej?“ „To je jednoduchý – dokavád tě serou starý, seš mladej, jak tě ale začnou srát mladý, seš tutově starej“. No comment - jak říkají staří latiníci.

Prad'our Zdeněk

Tramenské muzeum nabírá dech

Nečekanou vlnu emocí vzbudily první informativní články o chystané dohodě s Národním muzeem v Praze, týkající se přípravy sbírek artefaktů a dokumentů z tramenské minulosti i současnosti včetně pravidelné prezentace pro veřejnost. Reakce byly různé – od těch vysloveně nadšených s příslibem stoprocentní podpory, přes mírně rozpačité a názorově nerozhodnuté až k vysloveně odmítavým bez šance na jakoukoliv diskusi. Budiž ale řečeno, že těch posledních bylo pramálo a vesměs bez pádné argumentace. Naopak pro tuto cestu uchování tramenské historie i pro budoucí generace se vyslovila celá řada osobností, v našem zeleném světě kouřových signálů uznávaných, což ponechávám bez komentáře. Potěšil i zájem ze Slovenska a dokonce i z ciziny a zejména ze zámoří, z čehož mají příznivci a organizátoři tohoto projektu upřímnou radost.

Nicméně v prázdninových týdnech houstly dotazy z tuzemska i ze zahraničí, jak záležitosti v tomto směru pokračují a jak se celý projekt vlastně vyvíjí. Některé z těchto hlasů stačili uspokojit osobními odpověďmi Paddy a Prcek, zastupující tramenské společenství při oficiálních jednáních, ale články v tramenském a příbuzném tisku či na internetu budou rychlejší a všestrannější informační platformou pro uspokojení tohoto zájmu.

Prioritní a neoddiskutovatelnou podmínkou pro další jednání s Národním muzeem na právní platformě byla nutnost vytvořit a zaregistrovat sdružení, které by zastupovalo tramenskou stranu. Bylo tudíž zaevidováno občanské sdružení Naše muzeum, které na rozdíl od jiných registrovaných tramenských subjektů má v uváděné náplni pro tento krok nezbytnou sbírkovou činnost.

V rámci následných jednání byla dohodnuta prohlídka stávajících skladovacích prostor v objektu bývalých Magdeburských kasáren (jinak zvaných U Koňských hlav) v Terezíně, kde má Oddělení novodobých českých dějin Národního muzea uloženy své sbírky a kde by měly být deponovány i tramenské exponáty. „Místnosti, které padají v úvahu, se nacházejí ve druhém patře komplexu, jsou temperovány, zajištěny protipožární signalizací, objekt je hlídán strážnými a vstup do prostor je spolehlivě a důsledně zaznamenáván. Ostatně přístup sem mají jen pracovníci uvedeného oddělení,“ vysvětlují detaily postupu iniciátoři projektu.

Již na počátku července byla tak podepsána smlouva o spolupráci mezi Národním muzeem, zastoupeným jeho ředitelem Pavlem Doušou, a tramenskou stranou, prezentovanou Milošem Paddym Černým. Podpisu smlouvy byly přítomny i další osoby za obě dvě zúčastněné strany.

Pro ty, kteří měli pochybnosti o kvalitě uložení sbírek a jejich zabezpečení ještě tramenská strana dodává: „Protože sbírky budou ve správě Národního muzea, péče o ně bude zajištěna tak, jak je tomu i u jiných zaevidovaných a registrovaných sbírkových exponátů, tedy z rozpočtu muzea, které je všeobecně uznáváno jako nejvýznamnější muzeum v naší republice.“

Je pochopitelné, že muzeum má pro tyto účely zájem především o ucelené sbírkové soubory, jako třeba historie a činnost jednotlivých tramenských osad a uskupení, sportovní přebory, literární aktivity a tradiční akce třeba i s recesistickým podtextem, zajímavé tramenské výpravy jak na území republiky, tak ve světě, vzpomínkové soubory na konkrétní osobnosti z tramenských řad apod.

„Podpora spousty kamarádů z celého světa nám dodává sílu pro další kroky v tomto snažení. Samosebou bez pomoci a mravenčí práce těch, kteří se již připojili a připojují k této akci vedoucí ke vzniku sbírek, by to rozhodně nešlo. Ale všichni věříme, že tyhle řady se budou časem jen rozšiřovat. Všem, ať už zapojeným nebo sympatizujícím, patří dík, zatím jen od nás, v budoucnu i od těch, kteří přijdou po nás,“ uzavírají Paddy a Prcek s tím, že budou pravidelně poskytovat i další nové informace o tomto dění.

Hanka Hosnedlová

Smutné zprávy

STOPA vychází zhruba jednou za tři měsíce, protože se toho zase tolik tady na západě neděje. Pro smutné události to je ale tentokrát moc dlouhá přestávka.

Marlen Benek se narodila 27. března 1952 v Československé republice. Zemřela 4. června 2009 po dlouhé zákeřné nemoci v Port Moody u Vancouveru.

Pohřeb měla 12. června za účasti asi 150-ti truchlících. hostů, kteří se s ní rozloučili důstojným obřadem.

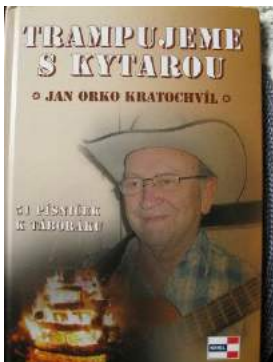
Lopatík (Josef Kupec) z osady Černé tornádo podlehl po marném boji zhoubné nemoci ve vancouverské nemocnici 16. června 2009.

Ještě o Velikonocích v dubnu s námi vítal jaro u jezera Nitinat a byl plný elánu a plánů do budoucna. Sháněl pozemek a chystal se stavět dům svých snů. Dva týdny na to byl diagnostován s agresivní rakovinou krve. Chemoterapie nezabrala a patrně mu oslabilo srdce. Po jeho boku byla Donna a ta vyjádřila slovy Lopatíkův charakter:

„Joe neměl nikdy rád dlouhé loučení . . .”

- r -

Trampské knížky

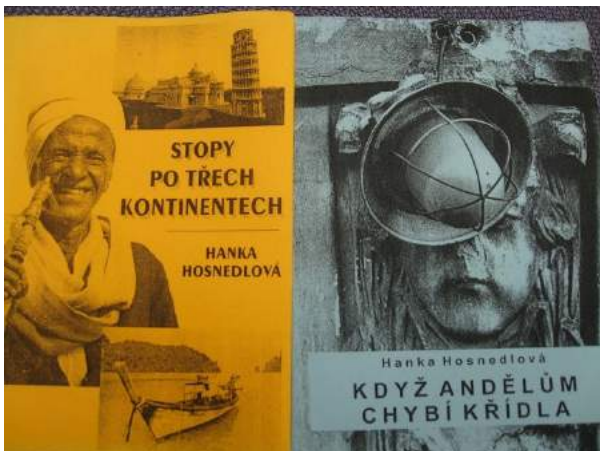
Dostal se nám do ruky krásně zpracovaný zpěvník trampských a country písniček. Autorem je Jan Orko Kratochvíl a všichni ti, kteří hledají nové a neobehrané písničky k táborákům, by měli ve zpěvníku zalistovat a písničky si přehrát. (číslo ISBN 978-80-86912-29-5)

Autor o sobě píše:

Při poznávání přírody jsem dlouhá léta spolupracoval jako skaut i jako tramp s dětmi. Ty vyžadovaly, abych také pro ně psal písničky. Velmi se jim líbily písničky se zimní tematikou. Do tohoto zpěvníku jsem tedy záměrně vybral i ty, týkající se zimního období a Vánoc. Možná totiž, že i vaše děti, nebo vaši mladší sourozenci, si je rádi někdy zazpívají při zimním táboráku.

Adresa pro další informace: honza.orko@seznam.cz

- r -

“Stopy po třech kontinentech” a “Když andělům chybí křídla” jsou dvě knížky, které došly od Hanky Hosnedlové.

Hanka není v cestopisech nováčkem a její styl popisování krajiny, lidí a jejich zvyků je osobitý a nenapodobitelný. Hezky se to čte a vyvolává to touhu všechny ty země si procestovat a vše poznat na vlastní kůži.

Druhá knížka je sbírkou povídek a určitě se nebudete při čtení stostránkové publikace nudit.

Třeba ta první povídka “Osudová” vám pamětníkům může nahnat i slzy do očí.

- r -

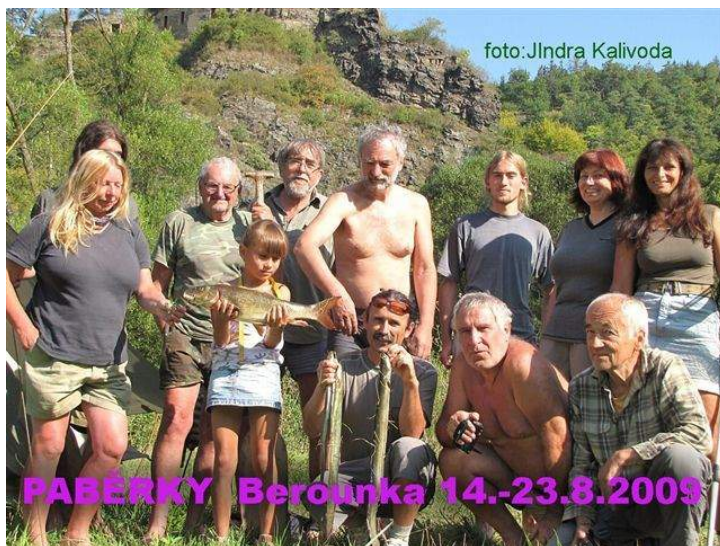

foto: Jindra Kalivoda

PABĚRKY Berounka 14.-23.8.2009

Rejža z Prahy nám poslal fotku ze splavu Berounky

Poznámky redakce

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje Zdeněk Nossberger z Prahy jako gramatický poradce.

Tramprské video a audio disky MADE BY STOPA

- * Disk číslo 1 - Saperova Padesátka - 5/2002 - VCD (CD)
- * **č. 9** Yukon River 2003, 170 trampů v lodích pluje z Carmacks do Dawsonu. (400 km divočinou bez cest)
- * **10** - DVD obsahuje disky č.4+7+8 Bush River 2002, Vítání Jara 2003, Potlach na Squamish River 2003 (S)
- * **13** - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K..O. v květnu 1990., Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy) Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- * **14** - Události z videokroniky. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12. Dlouhému Jirkovi je 50, Vítání Jara na Ostrově 2004, Májový weekend (padesátka Yany)
- * **15** - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- * **16** - Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- * **17** - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005. (S)
- * **18** - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu 2005, Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Lowry Lake a Big Doug kemp
- * **19** - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek. (F)
- * **20** - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara 1983 (Weeks Lake) VJ-1984 (Sarita River), Potlach STO Squamish 1985, VJ-1991 Nitinat, Potlach TPHB 1994 (Finley Creek) (S)
- * **21** - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy (S)
- * **22** - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu. + Zimní vandr Ostrovanů v únoru na Lowry Lake (S)

- * **23** - Vencovi je 65 - Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C. (F)
- * **24** - Mušlárna, Velrybářská 1999, Bush 2002, Squamish 2003, vzpomínka na Jirku Živného,
- * **25** - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD (S)
- * **26** - 5. Světový potlach 1998 na Bush River, . (-)
- * **27** - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Oheň na pláži (S)
- * **28** - Potlach STO Vancouver 2007 u Squamish River (S)
- * **29** - Tramprská svatba Toma a Světlany v srpnu 2007 (F)
- * **30** - 4. Světový potlach v Coloradu v roce 1993-DVD (S)
- * **31** - Vítání Jara na Ostrově 2008, sněžilo ale nepršelo (S)
- * **32** - Fishing Derby v Cariboo Country 2008 (S)
- * **33** - Zvukové CD s nahrávkami MP3 od táboráků v Kanadě. 65 písniček zpívá řada kamarádů jako Dudlík, Hanzin, Fony s Pavlou, Áda s Lenkou, Reďák, Bobin a další
- * **34** - Vítání Jara 2009 (+ extra z let 60-70 jako Konec Pulce a další) (S)
- * **35** - Potlach nad Squamish River 2009 (S)
- * **36** - Tramprská svatba Bobina a Dášenky 2009 (S)

- * **(S)** = na disku jsou datové soubory + archiv STOPY
- * **(F)** = na disku jsou jen fotky/soubory MP3
- * Cena za disky je dobrovolný příspěvek na adresu v záhlaví STOPY (donation). Suma je určena k pokrytí nákladů výroby a poštovního. Používáme kvalitní disky vhodné k archivování s informací tištěnou rovnou na povrch disku. (Není to samolepka)